

هو العليم

اسم جنس و علم جنس در اطلاق (2)

و الفولام جنس

سلسله دروس خارج اصول فقه - مطلق و مقید - جلسه صدوسی و یکم

استاد

آیت الله حاج سید محمد محسن حسینی طهرانی
قدس الله سرّه

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
بسم الله الرحمن الرحيم

بحث در فرق بین اسم جنس و علم جنس بود و عرض شد که علم جنس اطلاق بر یک حصه خاصه‌ای است که دارای افراد خاص است؛ منتها در عرف و محاورات این را حمل کردند بر **ماهیه مطلقه متعینه فی الذهن**.

دیدگاه مرحوم کمپانی درباره علم جنس

مرحوم کمپانی در اینجا توجیهی برای علم جنس می‌آورند. ایشان می‌فرمایند که اطلاق اسم جنس بر یک مفهومی است که آن مفهوم، ماهیت مبهمه و متعینه متمایزه از ماهیات دیگر است؛ این اسم جنس است. فرض کنید که اسد وضع شده است برای ماهیت مبهمه و طبعاً این ماهیت مبهمه، متعین است و حیوان خاصی را شامل است، نه همه حیوانات را؛ و متمایز از بقیه انواع حیوانات هم خواهد بود.

ولی در مورد علم جنس این طور نیست، علم جنس عبارت است از آن ماهیت مبهمه متعینه متمایزه به وصف تمایز فی الذهن؛ یعنی تمایز در اینجا مقید موضوع است. لاشک در اینکه هر ماهیتی متعین و متمایز است، ماهیت اسد از ماهیت ذئب یا ماهیت بقر و غنم متمایز است و این وصف تمایز یک وصف انتزاعی از ذات است، نه اینکه خارج محمول بر ذات است. همین که شما اطلاق اسد را می‌کنید، لفظ اسد را می‌آورید و آن ماهیت مبهمه در نظر شما می‌آید امتیاز را هم با خودش می‌آورد. وقتی که شما اسد می‌گویید، قطعاً ذئب در نظر نمی‌آید و همه ماهیات مختلفه دیگر را طرد می‌کند. این لازمه تعین هر ماهیت است و اطلاق لفظ بر هر ماهیت، همین است که وصف امتیاز، یک وصف انتزاعی است. آن وقت چطور می‌شود در اینجا وصف امتیاز مقید موضوع باشد.

ایشان در توجیه این مطلب می‌فرمایند که بله، در بعضی از مواقع ممکن است که ذهن، آن ماهیت متعینه را به لحاظ امتیازش نسبت به بقیه، یک اسم خاصی بگذارد. یک وقتی واضع یک لفظی را اطلاق می‌کند بر یک ماهیتی بدون لحاظ امتیازش از بقیه؛ بر خود ماهیت اطلاق می‌کند و لحاظ دیگری را در نظر ندارد.^۱

من باب مثال اسد را وضع می‌کند برای حیوان مفترس، حالا که اسد را وضع کرد برای حیوان مفترس، می‌بیند این اسد یک حیوان مفترس هست اما چه حیوان مفترسی است؟ یعنی یک امتیازی نسبت به بقیه حیوانات مفترس در این اسد می‌بیند، به لحاظ این امتیاز خاص، لفظ اسامه را برای این اسد وضع می‌کند. یعنی

^۱ نهایه الدراية فی شرح الکفاية، ج ۲، ص ۴۹۴.

با این تقریر ما می‌توانیم به این کلام یک سر و صورتی بدهیم که این اسامه وضع نشده است برای همین حیوان. پس این امتیاز، امتیاز ذاتی است و وصف انتزاعی امتیاز این ماهیت از بقیه ماهیات است.

اما علم جنس بعد از این است که اسم جنس به اطلاق اولی بر این مفهوم وضع می‌شود؛ بعد از اینکه وضع شد برای این مفهوم، دوباره واضع می‌بیند به‌به، این لفظی را که وضع کرده برای این مفهوم، عجب مفهومی است! عجب طبیعتی است! این افتراس دارد، اما نه مثل بقیه افتراس‌ها؛ این حمله دارد، اما نه مثل بقیه حمله‌ها؛ این فلان خصوصیت را دارد، نه مثل بقیه اینها؛ در اینجا علم را برای این وضع می‌کند. می‌گوید که غیر از آن اسم جنسی که برای این طبیعت وضع کردم، یک لفظ را به‌خاطر امتیازش که عبارت است از همان وجود ذهنی وضع می‌کنم. می‌بیند این مفهوم و این ماهیت مبهمه در ذهن، امتیازی که از بقیه ماهیت‌ها دارد، موجب شده است که این اسد در این معنای خودش به امتیاز خاصی ممتاز بشود؛ برای این امتیاز ذهنی لفظ اسامه را وضع کرده است.

بنابراین فرقی که بین اسامه و بین اسد است این است که هر دو برای طبیعت مبهمه و مرسله وضع شده‌اند. هم اسد برای طبیعت مهمله وضع شده است و هم اسامه برای طبیعت مهمله وضع شده است، متها در اولی که اسد باشد امتیاز، وصف انتزاعی از ذات است، در دومی که اسامه است امتیاز، وصف مقید موضوع است؛ یعنی این ماهیتی که من الآن در ذهن آوردم یک ماهیت خاصی است جدای از بقیه؛ این چیزی که الآن در ذهن دارم یک امتیازی دارد جدای از بقیه؛ یعنی این حیوان مفترس است، نه مثل بقیه مفترس‌ها؛ این حیوان شجاع است، نه مثل بقیه حیوانات که ذئب و کفتار و خرس و ببر و ... باشد.

[واضع می‌خواهد بگوید که] این حیوان دارای یک ماهیت ممتاز است، نه مثل بقیه امتیازهایی که در همه انواع هست؛ این امتیاز، امتیازی که اسد دارد با برنج نیست، امتیازی که اسد دارد با گندم نیست، امتیازی که اسد دارد با ماء نیست؛ نه، این امتیاز که یک وصف انتزاعی است و در همه اسماء اجناس وجود دارد؛ ولی این امتیاز در اینجا امتیاز آخر است، این امتیاز به عنوان یک شیء دیگر است. به لحاظ این امتیاز ذهنی که مقید موضوع است واضع لفظ اسامه را وضع می‌کند.

بناءً علی‌هذا آیا می‌شود این اسامه در اینجا اطلاق بشود بر افراد خارجی یا نه؟ دیگر نمی‌تواند بشود. یعنی اسامه در اینجا وضع شده است برای حیوانی که امتیاز خاص دارد، آن حیوان، موردنظر من است؛ حیوانی که دارای امتیاز خاص است. خب این شیری که در خارج است فقط بر آن اطلاق اسد می‌شود. اسد یعنی همین حیوان، اما حیوان به وصف امتیاز خاص، این فقط وعائش، وعاء ذهن است، این که وعائش وعاء خارج نیست. من باب مثال انسان یک کلی طبیعی است، **الانسان کلی طبیعی**. کلی طبیعی با کلی منطقی فرقی این است که کلی منطقی اصلاً وجود خارج ندارد، فقط وعائش وعاء ذهن است. کلی طبیعی است که وجودش

خارج دارد. انسان قابل صدق و شایع بر کثیرین است وقتی که می‌گوییم: **زیدُ انسان**، **عمرُو انسان**؛ این انسان می‌شود کلی طبیعی. وجود کلی طبیعی به وجود افراد است، ذهن ما در اینجا انسان را به عنوان حکایت از افراد خارج تصور کرده است. یک وقت کلی، می‌شود کلی منطقی، مثل **کلُ انسان**. کلی منطقی آن است که ما ادوات شمول را برای آن طبیعت بیاوریم. وقتی کلی منطقی شد دیگر مصداق خارجی نمی‌تواند داشته باشد. **کلُ انسان متعجب**؛ این دیگر مصداق زید نیست، می‌توانیم بگوییم **زید انسان** اما نمی‌توانیم بگوییم **زیدُ کلُ انسان متعجب**. ما الآن برای انسانیت در **کلُ انسان متعجب**، وصف کلیت آوردیم، وصف کلیت قابل صدق بر زید نخواهد بود. ما می‌توانیم بگوییم **زیدُ انسان صحیح**، اما آیا می‌توانیم بگوییم **زیدُ کلُ انسان متعجب**؟! نه دیگر! **زیدُ کلُ انسان ناطق**، **زیدُ کلُ انسان حیوان**، این کلی، می‌شود کلی منطقی که این کلی وعائش فقط وعاء ذهن است و وعاء خارج دیگر در اینجا نخواهد بود.

اشکال بر دیدگاه مرحوم کمپانی

حالا آمدیم سراغ این علم جنس، بنا بر مبنا و بنا بر تعریف مرحوم کمپانی. ایشان می‌فرمایند که علم جنس عبارت است از آن اسم جنس به قید امتیاز خاصی که دارد و آن امتیاز در ذهن است. چون این ماهیت در ذهن ممتاز است و چون این ماهیت در ذهن با بقیه فرق می‌کند، ما برای آن ماهیت ذهنی اسم اسامه را گذاشتیم؛ پس اسامه عبارت است از علم برای ماهیت در ذهن، نه ماهیت در خارج و اگر بخواهد اطلاق بشود بر افراد خارجی باید تجرید بشود از آن قید زائد. یعنی ما اسامه را دوباره برگردانیم بر آن اسم جنسی، یعنی قید را از آن حذف کنیم و وصف امتیاز و تعین دیگر وصف انتزاعی بشود، نه اینکه وصف مقید موضوع بشود. در این صورت می‌شود بر خارج حمل بشود، وقتی که حمل بر خارج شد این علم دیگر به درد نمی‌خورد.

اشکالی که بر ایشان وارد می‌شود این است که واضع وقتی که اسامه را وضع کند برای آن معنای خاص در ذهن، هیچ وقت علم را که برای معنای ذهنی وضع نمی‌کند، علم را وضع می‌کند برای حصه خارجی؛ نه اینکه علم وضع بشود برای یک مفهوم ذهنی. مفهوم ذهنی که علم نیست. مفهوم ذهنی را با «ال» جنس و ... معرفی می‌کنند، نه اینکه وضع کنند این لفظ را برای یک مفهوم ذهنی که مقید است به وصف امتیاز، که اگر بخواهد حمل بر خارج بشود این حمل باید حمل مجازی باشد و با تجرید امتیاز باشد.

به لحاظ همین اشکال، ایشان از این اشکال جواب دادند؛ گفتند که درست است که ما وصف امتیاز را در اینجا مقید برای موضوع می‌آوریم که عبارت از همان طبیعت مهمله و مرسله باشد؛ ولی باز در اینجا به لحاظ حکایت از خارج می‌آوریم، یعنی ما لحاظی در آن نمی‌کنیم، چون این طبیعت مهمله در خارج از بقیه افراد امتیاز دارد، به خاطر این جهت است که این علم برای این وضع شده است.

اگر این مطلب باشد؛ خب در این صورت فرقی با اسم جنس ندارد. در این صورت امتیاز، امتیاز به وصف

انتزاعی خواهد بود و دیگر معنا ندارد در اینجا آن وصف مقید باشد. همان‌طوری که به وضع واحد، اسد برای این طبیعت وضع می‌شود، همین‌طور هم به وضع واحد اسامه برای این طبیعت وضع می‌شود. هیچ فرقی دیگر بین همدیگر ندارند، اصلاً تفاوتی ندارد.

بنابراین این مطلب مرحوم کمپانی هم مورد خدشه قرار می‌گیرد، به‌خاطر اینکه لغویت لازم می‌آید در اطلاق اسامه و در وضع اسامه به عنوان علم جنس بر افراد خارجی، **بما هو أفراد و مصادیق لهذا الحقيقة المبهمة.**

بیان مرحوم آقاضیاء درباره علم جنس

مرحوم آقاضیاء مطلب را در علم جنس به‌نحو دیگری بیان می‌کند، ایشان می‌فرمایند که فرق علم جنس با اسم جنس فقط در تعین و تقید به یک امتیاز خاص نیست؛ در علم جنس واضع برای یک حصه‌ای از حصص طبیعت مهمله، یک اسمی را وضع می‌کند. فرض کنید که برای حصه اسد ابیض، علم جعل می‌کند. برای فرض کنید که حصه اسد احمر، علم جعل می‌کند، برای یک حصه خاص، این علم را جعل می‌کند. این علم در اینجا به عنوان یک حصه خاص مورد نظر است. به عبارت دیگر ذهن برای این طبیعت مهمله حصص مختلفی قرار می‌دهد و ماهیت اسد را به تقسیمات متفاوتی تقسیم می‌کند و برای یک حصه خاص، جعل علم می‌شود.^۱

اشکال بر بیان مرحوم آقاضیاء

خب، این مطلب مرحوم آقاضیاء اگر همان چیزی باشد که منظور ماست که واضع برای یک فرد از افراد خارج، علم جعل می‌کند به عنوان اینکه خصوص این افراد خارجی، دارای این اسم هستند؛ این اشکال ندارد؛ ولی منظور ایشان این نیست. منظور ایشان این است که نفس طبیعت مهمله وقتی که منقسم بشود به حصصی، یکی از آن حصص‌ها چون از بقیه امتیاز دارد برایش علم وضع می‌شود؛ اسم این را می‌گذارند علم جنس. علم جنس عبارت است از خصوص آن حصه‌ای که دارای یک امتیاز خاص است از بقیه حصص.

اگر این‌طور باشد این فرقش پس با صنف چیست؟! فرقی با صنف ندارد. فرض کنید که ما اسم بگذاریم اسد ابیض، یا اسم بگذاریم اسد احمر، یا اسم بگذاریم اسامه. اسامه لفظی است که وضع شده است برای جنسی، این علم در اینجا چه فایده‌ای دارد؟! این علم در اینجا چکار می‌کند؟! علم که در اینجا افاده تشخیص نمی‌کند، باز در اینجا علم اطلاق می‌شود بر طبیعت مهمله، منتها طبیعت مهمله‌ای که امتیاز دارد از بقیه. خب این که علم جنس نیست؛ به این که علم نمی‌گویند.

مثل اینکه در بحث اطلاق ما خواهیم گفت که اطلاق مطلق بر صرف اسم جنس نیست، بر کل مفهومی

^۱ نه‌ایة الأفكار، ج ۲، ص ۵۶۴.

است که آن مفهوم دارای سعه است. سواءٌ اینکه جنس باشد و سواءٌ اینکه نوع باشد - حالا در جنس و نوعش صحبت است - سواءٌ اینکه جنس خاص باشد و سواءٌ اینکه یک فرد خارج باشد؛ منتها به لحاظ احوال مختلفی که بر آن طاری و عارض می‌شود.

پس در اینجا اطلاق اسم جنس به لحاظ یک قید دلالت بر تخصیص می‌کند، اسد ابیض، اسد احمر، اسد اصفر، همین‌طور اسامه اطلاق می‌شود بر یک صنف خاص و این با علم بودن دوتا است. مگر اینکه ما بگوییم که این علم وضع بشود برای یک فرد خارجی، منتها افراد خارجی به لحاظ طبیعت آنها که در یک جای مشخص است، در این صورت این علم صادق است. فرض کنید که در فلان منطقه، اسم اسد را اسامه بگذارند. این بر طبیعت اطلاق شده است منتها به لحاظ افراد خارج، نه به لحاظ طبیعت من حیث‌هی‌هی.

تلمیذ: آنجا بالاخره اسد یک منطقه خاصی را وضع می‌کند آن هم به لحاظ امتیاز است دیگر؟

استاد: درست است منتها به لحاظ امتیاز آنجا، ما این اسم علم را می‌گذاریم. منتها منظور ما روی خصوص افراد خارجی است، نه روی آن ماهیت متعیّنه در ذهن.

تلمیذ: افراد خارجی که هیچ خصوصیت خاصی ندارند که ما به عنوان واضع آن را لحاظ کنیم، آن خصوصیت حتماً امر ذهنی است که از این افراد خاص انتزاع کرده است، مثل اسبی که الآن عربی باشد یک اسم خاصی را عرب‌ها برایش گذاشته‌اند که اسب فارسی مثلاً آن اسم را ندارد؟

استاد: ببینید اسب عربی یک عنوان خاص برای آن اسب است. یعنی همان‌طوری که لحاظ ماهیت می‌کنیم به افراد خارج، همین‌طور ما اطلاق می‌کنیم یک اسامی را بر یک ماهیتی به لحاظ مختلف. فرض کنید که اسب افریقایی، اسب عربی، اسب امریکایی، اینها هیچ کدام علم نیستند. تلمیذ: اینها صنف هستند.

استاد: اینها اصناف است، اصناف به‌خاطر خصوصیات است. یا خصوصیات، خصوصیات ذاتی است، فرض کنید که لون است یا خصوصیات نژادی است یا خصوصیات منطقه‌ای است. اگر ما بخواهیم علم بگذاریم علم روی شخص فلان اسب باید بگذاریم. یعنی فرض کنید که زید، اسم گذاشته برای آن اسب، این علم است؛ ولی اینکه علم جنس داشته باشیم که این عنوان بر یک ماهیتی بخواهد اطلاق بشود به عنوان این علم، ما یک هم‌چنین علمی نداریم؛ و این چیزی که نحویین گفته‌اند، تمام اینها خلاف است، اینها همه صنف است، اسم صنف را علم گذاشته‌اند.

فرض کنید که در مورد انسان، انسان اسود داریم به آنها می‌گوییم افریقایی، انسان ابیض داریم به آنها می‌گوییم آسیایی، انسان احمر داریم به آنها می‌گوییم امریکایی، انسان اصفر داریم به آنها می‌گوییم چینی؛ این اسم گذاشتن، علم نیست. همان‌طوری که یک اسم بر نفس خود آن طبیعت مهمله لا بشرط اطلاق می‌شود،

همین طور اسم اطلاق می شود بر طبیعت بشرط شیء، به این که علم نمی گویند. آن وقت اسم این را گذاشته اند علم جنس. یعنی بنا بر این مبنای مرحوم عراقی، علم جنس را اطلاق کردند بر جنسی به شرط خاصی. ما می گوئیم این که همان صنف است، اینکه علم نمی شود. با این اطلاق، از بقیه امتیاز پیدا می کند؛ ولی این امتیاز به عنوان مشخص، برای آن تشخیص نمی آورد. امتیاز برای آن، هیچ تشخیص نمی آورد، فقط امتیاز افاده تخصیص می کند؛ سواءً اینکه ما بگوئیم: غلام امرأه که این، غلام رجل را خارج می کند. غلام رجل هم غلام امرأه را خارج می کند، فقط افاده تخصیص می کند و اضافه بر این را بیان نمی کند.

تعریف صحیح علم جنس

ولی در مورد آن عرض بنده که علم اطلاق بشود بر فرد خارج، این اطلاق می شود بر همین افراد خارجی، منتها این فرد یک وقت اسد، اسد زید است، یک وقت یک اسم خاص برای خود این وضع می شود که این از بقیه افراد اسد جدا می شود. یک وقت نه، اسد، اسد زید و عمرو است، ما وضع می کنیم اسم را بر این دوتا که این دوتا را از بقیه اسود جدا می کنیم. یک وقتی اسد، اسد این باغ وحش خاص است، ما یک اسم را، علم را وضع می کنیم برای این اسد و می گوئیم فلان، تا وقتی که می گوئیم فلان، اسد باغ وحش تهران در نظر می آید. ولی ممکن است باغ وحش تهران پنجاه تا اسد داشته باشد. پس اینکه در اینجا می گوئیم علم جنس، این علم جنس به این لحاظ است که بر افراد خارج لحاظ می شود. آن افراد خارج یا کم اند یا زیادند در یک محیط و در یک منطقه خاص هستند.

تلمیذ: این ماهیتی که شما فرض کنید که هست این ماهیت بالاخره بشرط شیء است یا نه؟

استاد: اصلاً در هر علمی بشرط شیء است.

تلمیذ: اگر به شرط شیء است از کجا می فهمیم که علمی که ایشان می گوید برگشت به اسم جنس دارد

و فرقی با ماهیت مبهمه نمی کند.

استاد: ماهیت مبهمه مقیده دیگر.

تلمیذ: خب مقیده که دوباره صنف می شود.

استاد: خب همان صنف است، ما هم همین را می گوئیم.

تلمیذ: پس یعنی حضرتعالی نافی علم جنس هستید؟

استاد: من نافی نیستم. می گویم علم جنس هست؛ ولی نه آن علم جنسی که نحویین می فهمند و نه آن

علم جنسی که اینها می فهمند. علم جنس عبارت است از اطلاق واضع این لفظ را بر یک عده خاص از یک طبیعت.

تلمیذ: همین یک عده خاص، با لحاظ است دیگر!

استاد: درست است لحاظ است ولی به فرد لحاظ شده است، ما کاری به طبیعت نداریم.

تلمیذ: در صنف؟

استاد: نه، در صنف اصلاً فرد لحاظ نمی‌شود، در صنف فقط لحاظ، لحاظ کلی است. اسد اصغر، اسد اصغر است؛ حالا در هرجا می‌خواهد باشد؛ این اسد اصغر در ایران می‌خواهد باشد، در افریقا باشد، در آسیا باشد، در اروپا باشد، به این کار ندارم. انسان اسود، این انسان اسود در هر نقطه دنیا می‌خواهد باشد، در کره ماه هم باشد انسان اسود است، اسم این را ما صنف می‌گذاریم. در علم جنس بحث رفته روی فرد خارجی، متنها فرد خارجی قابل شیوع بر یک افراد خاصی. این هم مسئله مربوط به شیوع.

در علم جنس وقتی که مسئله روشن شد دیگر ما سایر اقوال و بقیه مطالب را نمی‌گوییم. بالاخره قول همین است یا بنا بر مبنای مرحوم کمپانی علم جنس را تعریف می‌کنند، یا بنا بر مبنای مرحوم عراقی، اقوال بقیه افراد در این دو قضیه دور می‌زنند و شق ثالثی هم ندارد؛ این دو شق را هم که ما کنار گذاشتیم و آن شق ثالث همانی بود که ما اختیار کردیم.

«الف و لام» جنس

یک بحثی که در اینجا هست بحث «ال» جنس است. در بحث «ال» جنس مطالب مختلف است. اقوال مختلفی در اینجا مطرح است؛

وضع‌ها و موضوع‌له‌های مختلف در الف و لام

یکی اینکه «ال» دارای وضع‌های مختلف و موضوع‌له‌های مختلف است؛ یعنی یک «ال» وضع شده برای تعریف، یک «ال» وضع شده است برای زینت، یک «ال» وضع شده است برای جنسیت، یک «ال» وضع شده است برای استغراق، یک «ال» هم وضع شده است که «ال» نائبه به آن می‌گویند که از ضمیر نیابت می‌کند. «ال» نائبه، به الف و لامی می‌گویند که نیابت از ضمیر بکند. یعنی به جای اینکه ضمیر به آن وصف اضافه بشود «ال» را در اول می‌آورند و آن ضمیر را حذف می‌کنند. این با «ال» تعریف فرق می‌کند. «ال» تعریف هم اقسام متفاوتی دارد. عهد ذهنی داریم، عهد ذکر داریم، عهد خارجی داریم. «ال» تعریف به همین ثلاثة اقسام تقسیم می‌شود این یک مسئله است.

بعضی‌ها این طور بیان کرده‌اند که به طور کلی «ال»، «ال» تعریف است یا تعریف حقیقی یا تعریف مجازی و «ال» جنس و استغراق و تمام اینها «ال» تعریف است؛ متنها حالا یک تعریف، تعریف خارجی است و یک تعریف، تعریف ذهنی است و طبیعی. یک وقتی فرد خارج مورد برای تعریف متکلم واقع می‌شود، یک وقت

طبیعت، مورد تعریف واقع می‌شود. ﴿اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ اَلْعٰلَمِیْنَ﴾^۱ یعنی آن حمد خاص و جنس حمد خاصی که در ذهن است و من و شما می‌دانیم آن ﴿لِلّٰهِ رَبِّ اَلْعٰلَمِیْنَ﴾ است و به‌طور کلی «ال» استغراق را هم «ال» تعریف می‌دانند و تمام «ال»ها را افاده تعریف می‌دانند. حالا خب بعضی‌هایش هم به عنوان زینت است.

حقیقت مسئله در مورد «ال» این است که نه‌خیر، «ال» وضع‌های متفاوتی دارد و «ال»، فقط «ال» تعریف نیست. یک «ال» داریم که برای تعریف است و مشخص است. الف‌ولامی داریم که «ال» نائبه است و مشخص است. - که حالا این را به عنوان مقدمه عرض کردم بعد خصوصیات اینها را عرض می‌کنم - در باب جنس یک وقت صرف جنس مورد لحاظ است به عنوان طبیعت مهمله و مرسله، که ما از آن تعبیر به نکره می‌آوریم.

فرق بین جنس و بین نکره

فرق بین جنس و بین نکره این است که در نکره آن طبیعت مهمله است به لحاظ افراد خارج، این می‌شود نکره. ولی در جنس این‌طور نیست، جنس نفس طبیعت است و لحاظ افراد خارج و عدم افراد خارج برای آن نمی‌شود، که همین لابلش شرط مقسمی است.

یک وقتی من می‌گویم: **اَکْرَم رَجُلًا**، در اینجا منظور من جنس مرد **مِنْ حَيْثُ اَنَّهُ جَنْسٌ** نیست؛ بلکه فردی از این جنس است، فرد خارجی این جنس است متنها فرد شایع، فرد منتشره علی‌البدل در ضمن همه مردها. می‌گوییم: **تَزَوَّجَ رَجُلًا**، برو سر خیابان بایست با هر که گيرت آمد ازدواج کن؛ این می‌شود نکره. این **تَزَوَّجَ رَجُلًا** است. یک وقت می‌گوییم که **اَکْرَم رَجُلًا**، در اینجا فقط منظور فرد خارجی و فرد منتشره این طبیعت مهمله است، خب این در اینجا معنای نکره است. حالا در بحث نکره هم بعداً اقوالی که در مورد نکره است را عرض می‌کنیم که مطالبی که آقایان فرمودند اینها همه مورد لحاظ قرار می‌گیرد.

فرق نکره با اسم جنس این است که در اسم جنس لحاظ، لحاظ فرد خارج نیست؛ بلکه لحاظ طبیعت است؛ یعنی طبیعت مورد لحاظ قرار می‌گیرد. رجل در اینجا جنس است، چه رجل ذهنی، چه رجل خارجی. اما وقتی که می‌گوییم: **اَکْرَم رَجُلًا**؛ [منظور فرد خارجی است و] این می‌شود نکره.

فرق «الف‌ولام» استغراق با نکره

خب در اینجا فرقی با «ال» استغراق چیست؟ «ال» استغراق، استغراق فردی یا استغراق جنسی، چون دو استغراق داریم: استغراق فرد داریم و استغراق طبیعت. در استغراق فرد مثل **جَمَعَ الْأَمِيرُ الصَّاعَةَ**، جمع **الْأُمِيرُ الْبَنَاءُ**، امیر تمام افراد بنای شهر را جمع کرده است، این می‌شود «ال» استغراق فردی، «ال» استغراق

^۱ سوره حمد (۱) آیه ۲.

مصداتی. یعنی همه افراد با «ال»، همان نکره است فرق نمی کند، چه اینکه بگوییم: **أكرم كل رجل في البلد** یا اینکه بگوییم: **أكرم الرجل في البلد** به عنوان «ال» استغراق فردی. پس در اینجا «ال» به جای «کل» آمده است، همان طوری که «کل» بر سر نکره می آید، این «ال» هم بر سر نکره آمده است.

یک وقتی «ال»، «ال» استغراق جنسی است، **اشتر كل الأرز** تمام اقسام ارز را شما بخر، تمام اقسام ارز در اینجا این فایده را دارد، فرض کنید که تمام اقسام برنج الآن در اینجا جمع است، حکم رفته روی طبیعت، نه به عنوان فرد، به عنوان حصص مختلفه از طبیعت واحده، این می شود «ال» استغراق طبیعی. یعنی طبیعت ها را در خودش جمع کرده، اصناف مختلف را در خودش جمع کرده است. یک وقت ما «ال» جنس داریم که در آنجائی است که به جنس کار دارد، نه اینکه به فرد کار داشته باشد. **الرجل خير من المرأة**، جنس و طبیعت مرد بهتر است از طبیعت زن. طبیعت سبب، تفاح بهتر است از طبیعت من باب مثال هندوانه، در اینجا به فرد خارجی ما کاری نداریم، به نفس طبیعت کار داریم؛ این «ال» از باب جنس است. پس در اینجا تعریف کجا بود؟! ما در اینجا تعریف نداریم!

من باب مثال وقتی که می گویم **﴿أَلْحَمَّ لِلَّهِ رَبِّ آلِ الْعَلَمِينَ﴾** جنس حمد اختصاص به خدا دارد یعنی هر ستایشی که مفهوماً اطلاق ستایش بر او باشد، این اختصاص به خدا دارد این جنس حمد مال خداست، نه اینکه تمام حمد های خارجی مال خداست که معرفه باشد. **﴿أَلْحَمَّ لِلَّهِ رَبِّ آلِ الْعَلَمِينَ﴾** این است که اصلاً ستایشی نیست إلا اینکه ستایش باید **ما بالعرض ينتهي إلى ما بذات** باشد؛ یعنی هر ستایشی که وجود دارد، نه ستایش خارجی، نفس ستایش. **كل ستایش و كل حمدٍ که يُحمل على موضوعٍ إن كان بالذات فهو وإن كان بالعرض كل ما بالعرض ينتهي إلى ما بالذات فكل حمدٍ ينتهي إلى ما بالذات و هو واجب تعالى** این معنایش معنای «ال» جنس است که برای این می آید.

بنابراین اینکه می فرمایند که «ال»، «ال» عهد است لا غیر، این محل تأمل است. «ال» برای جنس است، برای استغراق است؛ استغراق فردی، استغراق طبیعت و برای عهد است و ... این مجمل قضیه تا إن شاء الله به یک شرح بیشتر و مطالب مختلف و اعتراضاتی که بر این مبنا شده است بپردازیم.

تلمیذ: مثل لفظ عین است که در استعمالش نیاز به قرینه [معینه] داریم یا اینکه نه، «ال» یک موضوع له واحده دارد در مواردی که متصل می شود ما از آن موارد می فهمیم؟

استاد: نه، ما موضوع له این «ال» را از قرائن باید بفهمیم. یک وقت به شما می گویند: **أكرم الرجل**، این یعنی مرد را اکرام کن. من باب مثال شب ماه رمضان می خواهید ضیافت کنید؛ اما نمی دانید زن ها را هم افطار بدهید یا نه؟ می گویند: **أكرم الرجل**، یعنی افطار شما مرد باشد، این می شود «ال» جنس. یک وقت می گوئیم: **أكرم الرجل في البلد**؛ این دیگر «ال» جنس نیست. اکرام کن جنس رجل را، معنا ندارد که جنس رجل را اکرام کن در بلد، این در اینجا به استغراق برمی گردد، **أكرم كل رجل في البلد**.

تلمیذ: من می‌خواهم این را عرض کنم که چه نیازی داریم که روی «ال» کار کنیم؛ «ال» یک وضع دارد؛ حرف است اسم که نیست.

استاد: خب حرف دلالت بر موارد مختلف دارد، خیلی از حروف دلالت بر موضوعات مختلف دارد.

تلمیذ: موضوعاتش هم موضوعات کلی است، جوهرش است در برابر اسم هست.

استاد: اصلاً این حرف دال بر چیست؟ این حرف یا دال بر جنسیت است یا دال بر شمول است یا دال بر کلیت است یا دال بر عهد است؟

تلمیذ: ما از قرائن می‌فهمیم.

استاد: از قرائن چه را می‌فهمیم؟

تلمیذ: ما استغراق را می‌فهمیم، جنسیت را می‌فهمیم.

استاد: پس این «ال» برای چه وضع شده است؟

تلمیذ: ما باید ببینیم که این موضوع اصلی «ال» چیست که شامل تمام موارد استعمالش می‌شود.

استاد: خب هیچ چیز نیست. اصلاً ما موضوع‌له نداریم، ما چه موضوع‌له‌ای داریم؟ بین عهد و بین استغراق چه وجه جامعی هست؟ بین عهد و بین جنس وجه جامعی هست؟

تلمیذ: همین را می‌خواهم عرض کنم مثلاً مغنی دارد، «مِن» چندین معنا دارد، یکی نشویه است، یکی بعضیه است. ما چرا این‌طوری بگوییم؟! ما می‌گوییم که «من» یک حرفی است که در هر قالبی برای خودش یک معنایی پیدا می‌کند.

استاد: ما همین را در اسم هم می‌گوییم؛ «عین» یک اسمی است در هر جا برای خودش یک قالب دارد.

تلمیذ: آن موضوع‌له‌اش مستقل است در دامن غیر نیست.

استاد: چرا؟! خب عین را هم همین‌طور بگیریم. عین را یک معنای جامع برای شیئیت می‌گیریم، آن شیئیت فرض کنید که یا فضا است یا فرض کنید که ذهب است یا فرض کنید که ریخته است.

تلمیذ: موضوع‌له خاصی برای «ال» وضع نشده است. اما عین مسلم است که برای آن موضوع وضع شده است.

استاد: این حرف را از کجا می‌زنید که عین وضع شده است برای مفاهیم مختلفه بدون توجه به جامع مشترک بین آنها؟

تلمیذ: چون امکان جمع ندارد.

استاد: احسنت، همین حرف را ما در «ال» می‌زنیم. می‌گوییم که در «ال» چون امکان جمع بین عهد و بین جنس نیست پس موضوع‌له مختلف است. امکان جمع هست یا نه؟

تلمیذ: نه.

استاد: تمام شد. شما اگر می‌توانید جامع پیدا کن.

تلمیذ: پس فعلاً گیر ما در همان جامع است.

استاد: شما نمی‌توانید دلیل بیاورید بعد می‌گویید پس این کار را بکنیم. شما دلیل بیاور.

تلمیذ: دلیل محذور است، اینجا چون محذور داریم می‌گوییم که موضوع^۱له چندتا است.

استاد: نه اینکه محذور داریم، بنده می‌گویم که «ال» جنس هیچ ربطی با «ال» عهد ندارد، بنابراین موضوع^۲له‌اش دوتاست. شما می‌گویید که موضوع^۳له‌اش یکی است پس باید موضوع^۴له بیاورید، جامع بیاورید. اگر درست کنید ما قبول داریم دیگر!

در «من» نشویه و بعضیه و ... می‌گوییم که یک جامع وجود دارد و آن عبارت است از خروج، **خروج** الشیء عن ماهیه؛ «مِنْ» برای آن وضع شده است؛ ولی در هر مصداقی فرق می‌کند. البته در همه حرف‌ها هم این طور نیست؛ در خیلی از حرف‌ها اصلاً به‌طور کلی معانی تفاوت پیدا می‌کنند، و ما داعی نداریم که به هر تکلفی خودمان را بیاندازیم برای اینکه یک چیزی را بچسبانیم و در تأویلات بعیده خودمان را قرار بدهیم. شخصی بود می‌گفت که اصلاً «کأی» به معنای «چه‌بسا» نیست، «کأی» به معنای «مثل چه» است. «أی» را همان «أی» استفهامیه گرفتیم و کاف هم به معنای «مثل چه چیزی». آن وقت از این «مثل چه چیزی»، این «چه‌بسا» درمی‌آید. اگر این طور است پس شما کم استفهامیه و کم خبریه را هم بگویید که در اینجا یکی است و فرق نمی‌کنند. طبق این حرف کم خبریه مثل **کم له من درهم**! یعنی «چقدر»، یعنی دارد سوال می‌کند. خب این «چقدر» که کم خبریه نمی‌شود! **کم لهم من درهم**، یعنی خیلی درهم دارد. خب این با کم استفهامیه دوتاست.

در اینجا هم همین حرف را می‌زنیم. در اینجا می‌گوییم که «ال» یک وقت برای جنس وضع شده است، به معنای جنس استفاده می‌کنیم، یک وقت وضع شده است برای موارد دیگر. شما دلیل بیاورید که بین عهد، بین زینت، بین نائبه، بین استغراق، بین جنسیت یک جامعی وجود دارد. می‌گویند که بین تمام اینها یک جامعی وجود دارد و «ال» برای آن وضع شده است، که آن عهد است.

اینها می‌گویند برای عهد است دیگر! اینها می‌گویند که انواع عهد تفاوت می‌کند، این عهد جنسی است. کجای اینها عهد است؟! ﴿آلَ حَمَّ ذُلِّلَ﴾ کجایش عهد است؟! آیا ﴿آلَ حَمَّ ذُلِّلَ﴾ یعنی حمدی که موردنظر من است؟! نه خیر، حمدی که موردنظر بنده است، نیست؛ من می‌گویم اصلاً جنس حمد برای خداست؛ نه اینکه حمد موردنظر من حمد واصفون باشد، یا حمد مخلصین باشد؛ نه خیر، ﴿آلَ حَمَّ ذُلِّلَ﴾ یعنی کل حمد، کل حمد که معرفه نیست، و اگر این باشد غیر از این است. بله اگر ما حمد را خاص بدانیم، و

بگوییم نوع خاصی از حمد، لله است، این معنای اینها درست است.

اینها می‌گویند که اصلاً ما جنس نداریم، درحالی‌که اصلاً ما جنس داریم، می‌بینیم که اطلاق «ال» اصلاً بر جنس شده است، مثلاً در **الرَّجُلُ خَيْرٌ مِنَ الْمَرْأَةِ** این کجایش معرفه است؟! کجای این الرجل یا المرأة معرفه است؟! منظور این است که جنس مرد از مرأه بهتر است. بنابراین ما معنای جامع و شاملی در اینجا نمی‌توانیم مدّ نظر بیاوریم.

اللهم صلّ على محمد و آل محمد